

ROBOT OORLOG

De serie *Robotoorlog*:
Boek 1 Geheime kracht
Boek 2 Onzichtbaar gevaar
Boek 3 Ongelijke strijd

Rian Visser

ROBOTOORLOG

Ongelijke strijd

BOEK 3



Eerste druk 2018


© 2018 Rian Visser, www.rianvisser.nl
© 2018 Uitgeverij Books2download, www.books2download.nl

Omslagontwerp en vormgeving: Rian Visser Grafisch Ontwerp
Omslagillustratie: Joseph Díaz
Redactie: Anna Alberts, www.taaloptimaal.nl
Binnenwerkillustraties: Denny, Arion, Tilia en Panthera

Dit boek is gezet in het dyslexielettertype Heinemann Special

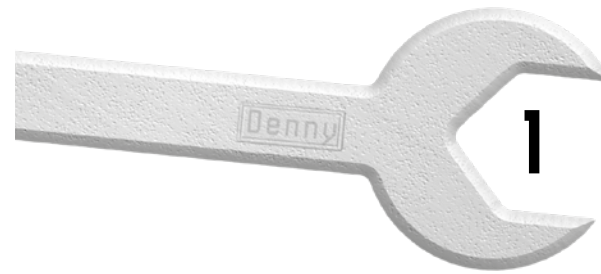
ISBN 978 94 91647 17 8
Nur 280

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 books2download

Kijk voor meer informatie op
www.robotoorlog.nl

Op de website kun je door de schriften van Denny, Arion, Tilia en Panthera bladeren. Je kunt de schriften ook downloaden, zodat je ze kunt printen. Je kunt de betekenis van alle namen lezen en er staat een uitleg van de moeilijke woorden.

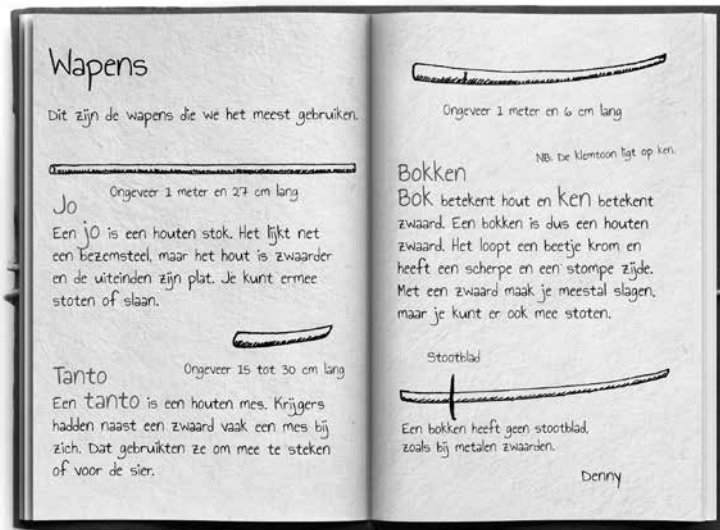


‘Hier, pak aan!’ riep Tilia, terwijl ze Denny een harde klap op zijn schouder gaf.

Hij kreunde, toen haar houten zwaard hem vol raakte. Zijn spieren verkrampten en het bot kraakte. Het was natuurlijk zijn eigen fout. Waarschijnlijk was hij niet op tijd uit de aanvalslijn gestapt, waardoor Tilia alle kans had om hem hard te raken. Of misschien was hij juist te vroeg opzij gestapt, zodat ze zijn beweging had kunnen volgen. Te vroeg ... te laat ... Zwaardvechten was moeilijk en Tilia was goed. Erg goed.

‘Gaat het?’ vroeg ze meelevend.

Denny draaide zijn schouder rond om te controleren of die gebroken was. Gelukkig kon hij hem nog gewoon bewegen. Dat was best een wonder, want Tilia nam altijd het zwaarste oefenzwaard dat in de *dojo* aanwezig was, een *bokken* van eeuwenoud eikenhout. Haar slagen waren snel en hadden een enorme impact op zijn veel lichtere wapen. De klappen dreunden tot diep in zijn buik. Het kon niet anders of ze had op het laatste moment, toen ze merkte dat ze hem zou raken, haar greep verslapt



Denny heette eigenlijk Delphin, wat dolfijn betekent. Hij was vernoemd naar zijn moeder Delphine. Zij had samen met haar vader Panthera en haar broer Hirundo de groep Geheime kracht opgericht.

De afgelopen jaren hadden de robots steeds meer macht gekregen. Ze vielen mensen aan en veel kinderen waren hun ouders verloren. Dat gold ook voor Denny en Tilia, die daarom in een weeshuis woonden. Ze waren lid van Geheime kracht en trainden in de vechtschool van Panthera. Daar leerden ze oude vechttechnieken, die ze konden gebruiken om de opmars van de robots te stoppen.

Van machines kon je niet winnen door ze te vernietigen, vertelde Panthera dikwijls. Dan kwamen er gewoon nieuwe. Mensen moesten slim zijn en hun eigen kracht ontdekken. Door het beoefenen van oosterse vechtsporten konden ze hun lichaam en geest ontwikkelen.

Denny en Tilia waren vaak in de dojo om oefengevechten te houden. Panthera vond het belangrijk dat de kinderen daar geen onderlinge wedstrijden van maakten. Denny dacht aan zijn uitspraak: *Het gaat er niet om dat je beter bent dan een ander. Het gaat erom dat je beter bent dan gisteren.* Zijn opa bedoelde daarmee dat ze moesten trainen om elkaar te helpen en niet om elkaar dwars te zitten. Toch baalde Denny ervan als Tilia hem versloeg.

Denny wreef met zijn mouw over zijn wang tot hij zijn adem weer onder controle had. Toen hoorde hij Tilia

en haar zwaard teruggetrokken. Alleen daardoor had hij niets gebroken. Ze had hem gespaard.

Beschaamd verborg Denny zijn gezicht achter de mouw van zijn vechtpak, terwijl hij deed alsof hij het zweet van zijn voorhoofd veegde. In werkelijkheid wilde hij niet dat ze zag dat hij moest huilen. Kwamen zijn tranen door de pijn of door teleurstelling? Denny was de jonge dolfijn die de oude krijger Sjamal in een voorspelling had genoemd. Dit had Denny's opa Panthera daarover opgeschreven:

*Alleen een jonge dolfijn
zal in staat zijn om de verwoestende macht
van de robots te breken.
De wereld wacht
op zijn geheime kracht.*

bewegen en ging hij snel klaarstaan. *Zanshin*, dacht Denny. Dat betekent: ontspannen bewustzijn. Een goede krijger bleef op zijn hoede en mocht nooit denken dat een gevecht voorbij was. Hij moest steeds alert zijn.

Denny hield het heft van zijn zwaard stevig voor zijn buik. Daar zat zijn *hara*, het centrum van het lichaam. Hij controleerde de stand van zijn wapen. Het uiteinde moest precies op ooghoogte zijn, recht voor Tilia's gezicht. Alles klopte. Hij was klaar voor een nieuw gevecht.

'Wou je nog een klap?' plaagde Tilia. Ze bracht haar zware bokken in dezelfde positie, zodat de punten van hun wapens elkaar lichtjes raakten. 'Kom maar op, mannetje,' zei ze plagerig. 'Laat zien wat je kunt.'



Denny perste zijn lippen op elkaar en knikte. Hij was eraan gewend dat ze hem uitdaagde. Alles was beter dan dat ze medelijden met hem had, omdat hij zo'n zwakkeeling was.

Gespannen wachtte Denny tot Tilia een beweging zou maken. Zijn armen trilden van vermoeidheid en hij dacht niet dat hij nog lang kon blijven stilstaan. Als zij niets deed, moest hij het initiatief nemen. Hij wachtte ... en wachtte ... en hief in een flits het oefenzwaard boven zijn hoofd. Precies op dat moment voelde hij een slag in zijn zij.

'Au!' Denny's zwaard kletterde op de mat. Hij greep naar zijn ribben. 'Welke techniek is dat?'

'De techniek van *kyo* en *jitsu*,' antwoordde Tilia.

Denny dacht na. Daar had hij nog nooit van gehoord. 'Heet die slag zo?'

'Nee, dit gaat over het moment van aanvallen,' zei Tilia. 'Je moet op *kyo* letten. *Kyo* betekent leegte. Je valt aan op het moment dat de ander even niet oplet. Als zijn energie zwak is.'

'Waar heb je dat geleerd?' vroeg Denny, terwijl hij zijn zwaard opraapte.

'Het is Chinees,' antwoordde Tilia. 'Ik heb erover gelezen in een oud boek. *Kyo* en *jitsu* worden gebruikt in de vechtsport, maar eigenlijk nog meer in de geneeskunst. Direct na een aanval ben je zwak. Daarom wachtte ik tot jij als eerste aanviel.'

Dat was dus haar geheim, dacht Denny. Tilia zat altijd in oude boeken te neuzen. Chinese wijsgeren hadden de

energie van de natuur bestudeerd. Er waren vijf elementen: metaal, vuur, aarde, hout en water. Daar had Tilia hem eens over verteld. Kyo en jitsu kende hij niet. Goed, hij moest kennelijk zorgen dat Tilia als eerste aanviel. Hij was te ongeduldig geweest.

Denny en Tilia stond alweer klaar voor een nieuw gevecht, toen de deur van de dojo openging. Hirundo, de oom van Denny, kwam binnen. Hij liep naar een penseeltekening die aan de muur hing. Daarop stonden een tijger, zwaluw en dolfijn. Dat waren de drie symbolen van Geheime kracht. Panthera was de tijger, Hirundo was de zwaluw en Denny was de dolfijn. De kracht van deze drie dieren was belangrijk voor de hele groep.

Hirundo boog kort voor de tekening en daarna groette hij de kinderen. 'Dag jongens. Hoe gaat de training?'

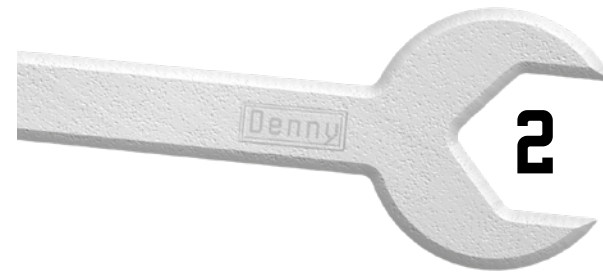
Dat hij Tilia een jongen noemde, leek haar niet uit te maken. Ze glimlachte. 'Het gaat uitstekend. Toch? Denny?'

Denny knikte stug. 'Traint u met ons mee?' vroeg hij. Het leek hem wel prettig om even toe te kunnen kijken.

Hirundo schudde zijn hoofd. 'Ik ga bij Panthera op bezoek.'

'Zullen we meegaan?' vroeg Denny. De komst van zijn oom kon ook een prima excuus zijn om te stoppen.

'Dat is een goed idee,' antwoordde Hirundo. 'Dat zal hem opvrolijken.'



De vechtschool was gevestigd in een oude drukkerij. Ze trainden in de hal waar vroeger de drukpersen stonden. Daar lag nu een zachte mat. Panthera woonde in de kamers van de vroegere directeur.

Hirundo klopte op de deur.

Er klonk gekuch en toen een schorre stem, die overging in een hoestbui. 'Binnen!'

Denny's opa zat in zijn leunstoel. Denny liep naar hem toe en kustte hem op de wangen.

Tilia deed hetzelfde. 'Dag opa.' Tilia was Panthera's kleinkind helemaal niet, maar ze was hem zo gaan noemen. De oude man leek het prima te vinden.

'Hoe gaat het met u?' vroeg Denny bezorgd. Zijn opa had een longontsteking opgelopen, nadat hij in het koude water van een kanaal gesprongen was. Hoewel zijn koorts verdwenen was, hoestte hij nog steeds.

'Het gaat al beter,' zei Panthera kuchend.

'Waarom komt u niet bij mij wonen?' vroeg Hirundo. 'Ik kan voor u koken.'

'Of u komt in het weeshuis wonen,' zei Denny.

‘Ik blijf hier,’ antwoordde Panthera. ‘Ik hoor bij de vechtschool. Als ik beter ben, ga ik weer lesgeven. Daarnaast ...’ De rest kon Denny niet verstaan, want er kwam een hoestbui.

Hirundo liep naar het keukenblok in de hoek van de ruimte. ‘Hoe smaakte de soep?’ vroeg hij.

‘Welke soep?’

‘Die ik u gisteren gebracht heb.’

‘O, ja. Erg lekker,’ antwoordde Panthera verstrooid.

Hirundo opende de koelkast en haalde er een pannetje uit. ‘U heeft er niets van gegeten!’ riep hij boos. ‘U moet echt beter eten. Ik zal hem voor u opwarmen.’

‘Ik heb geen ...’ zei Panthera zwakjes en er volgde een hoestbui.

Tilia stond op. ‘Ik ga kruiden thee zetten. U moet iets drinken tegen de hoest.’

Terwijl Tilia en Hirundo in het keukentje waren, bleef Denny bij zijn opa zitten. ‘Heeft u nog nieuwe visioenen gehad?’ vroeg hij.

‘Sorry, jongen,’ antwoordde Panthera schor. ‘Het lijkt alsof er een prop watten in mijn hoofd zit. Daardoor kan ik me slecht concentreren.’

Het oproepen van visioenen was erg moeilijk, wist Denny. Zijn opa zat soms urenlang te mediteren. Pas wanneer zijn gedachten helemaal tot rust gekomen waren, konden er beelden verschijnen. Zo zag hij soms dingen, die heel ver weg gebeurden.

Een tijd geleden had Panthera een visioen gehad over een glazen flat. In het gebouw woonden mensen en *neppers*. Neppers waren robots die op mensen leken. Alle kamers in de flat waren dubbel. In de ene kamer woonde een mens en in de andere een nepper. Deze robot leek precies op de mens in de kamer ernaast, die hij zo goed mogelijk nadeed. De flat was dus een soort school voor neppers. Zo probeerden ze om menselijk gedrag te leren.

Denny had een paar keer met een nepper te maken gehad. Een van hen noemde hij de rattenvrouw. Zij had hem een foto laten zien van twee mensen voor een glazen gebouw. Een man en een vrouw. De rattenvrouw vertelde Denny dat het zijn ouders Delphine en Lucanus waren en dat ze nog leefden. Misschien had ze gelijk!

Na het visioen van Panthera had iedereen weer hoop gekregen dat de verdwenen mensen nog leefden en gevonden zouden worden. Panthera dacht dat de glazen flat in een woestijn stond. In de buurt bevonden zich een gouden paleis en een robotfabriek. Er waren echter veel woestijnen ... Ze wisten dus niet precies waar ze moesten zoeken.

Tilia kwam met vier koppen gele thee aanlopen.

‘Ook voor mij?’ vroeg Denny. ‘Ik hoest toch niet? Stond er geen ranja?’

Tilia negeerde hem.

‘Wat voor thee is het?’ vroeg de oude man en hij rook eraan.

‘Alantwortel en zoethout,’ antwoordde Tilia. ‘Alantwortel verdunt het slijm, zoethout helpt tegen de hoest.’

De oude man knikte goedkeurend. ‘Jij hebt veel verstand van kruiden, Tilia. Dat kan ons nog vaak van pas komen.’

Bij Denny wekte het compliment jaloezie op. Het viel niet altijd mee om de jonge dolfijn uit de voorspelling te zijn. Het voelde als een enorme druk op zijn schouders. En die druk werd nog groter, doordat Tilia overal beter in probeerde te zijn dan hij.

Denny nam een slok thee. De alantwortel smaakte bitter, maar dankzij de zachte smaak van zoethout was de thee eigenlijk best te drinken.

Hirundo zette een kop soep voor zijn vader neer.

‘Ik eet straks wel,’ zei Panthera afwerend.

‘We zouden op reis moeten gaan om de woestijn uit het visioen te zoeken,’ zei Tilia.

Hirundo schudde zijn hoofd. ‘Zomaar op reis gaan heeft geen zin. Daarnaast kom je bijna de stad niet uit. De robots hebben overal controleposten neergezet. Internet en telefoon zijn onbetrouwbaar. We kunnen dus onmogelijk aan informatie komen.’

Panthera wilde iets zeggen en er volgde een hoestbui. ‘Ik zal de rest van de dag mediteren om meer te weten te komen,’ beloofde hij.

‘U bent ziek, vader,’ zei Hirundo streng. ‘U mag alleen liggend mediteren. In bed!’

‘Denny, jij kunt toch ook mediteren?’ vroeg Tilia.

Denny voelde dat hij rood werd. ‘Ik probeer het soms,’ gaf hij toe. ‘Het lukt niet zo goed.’

Mediteren hield in dat zijn gedachten rustig werden. Gedachten werden vaak vergeleken met water. Wanneer het oppervlak glad was, kon je in de diepte kijken. Denny’s gedachten leken eerder op een wilde zee. Ze golfdent alle kanten op. Daarom zag hij niets. Denny moest eerst *mushin* oefenen. Dat was denken zonder na te denken. Tilia wilde hem vast laten merken dat hij nergens goed in was, dacht hij boos.

‘Misschien kunnen we meer te weten komen als we de oude verhalen nog eens lezen,’ zei Tilia. ‘Mag ik in uw schrift lezen, opa?’

Panthera hoestte kort. ‘Dat mag altijd. Dat weet je.’

